

ולדעת רבי אלעזר ורבי שמעון – שוחט פר שני, וממשיך מאותה הזאה שנשפך הדם. (כמבואר באות ג').

ת. נשפך הדם אחר ההזאות של מזבח הזהב וקודם שפיכת שיירי הדם ליסוד מזבח העולה.

לדעת תנא קמא [=רבי מאיר] ורבי אלעזר ורבי שמעון, **שפיכת שיירי הדם אינה מעכבת, ולפיכך אינו צריך להביא פר אחר, לצורך שפיכת שיירי הדם על היסוד.**

ובדף ס' נתבאר, שלדעת רבי יהודה ורבי נחמיה, הדבר מעכב, ואם כן, צריך להביא פר אחר, ולשפוך מדמו על היסוד.

ועניין זה, שכל מקום הוא כפרה בפני עצמו, ומאחר שנשלמה כפרתו, אף אם נשפך הדם, ומביא דם אחר, לדברי הכל אין צריך לחזור ולהזות במקום הראשון, למד מהכתוב, "וְכֹלֵה מִכֹּפֶר אֶת הַקֹּדֶשׁ וְאֶת אֹהֶל מוֹעֵד וְאֶת הַמִּזְבֵּחַ וְהִקְרִיב אֶת הַשְּׂעִיר הַחַיִּי" (ויקרא ט"ז כ'), שמבואר בו, שכל אחד מהמקומות הללו הוא כפרה בפני עצמו. "הַקֹּדֶשׁ" זה לפני ולפנים. "אֹהֶל מוֹעֵד" זה היכל. "הַמִּזְבֵּחַ" זה מזבח הזהב.

ואמר רבי יוחנן, שמחלוקתם של תנא קמא [=רבי מאיר] עם רבי אלעזר ורבי שמעון, כשנשפך הדם באמצע מתנות דם של אחד מהמקומות, נובעת מביאור הכתוב, "וְכֹפֶר אֶת־הַקֹּדֶשׁ עַל קִרְיַת־וַיִּקְרַב אֶת־אֶחָד מִדַּם הַכֹּפָרִים אֶחַת בַּשָּׁנָה יִכָּפֵר עָלָיו לְדֹרֹתֵיכֶם קֹדֶשׁ קִדְשִׁים הוּא לַה' (שמות ל"ו)." ויקרא ל"ז כ"א.

לדעת רבי מאיר – הכתוב הזה מלמד, שכל כפרה [=סדרת הזאות במקום אחד] יש לעשות מחטאת אחת, ולא משתי בהמות.

ולדעת רבי אלעזר ורבי שמעון – הכתוב הזה מלמד, שכל חיטוי, כלומר הזאה, יש לעשות פעם אחת, ולא להזות פעם נוספת הזאה שכבר הזאה.

[ויקרא י"ד ט"ו-י"ח] וְלָקַח הַכֹּהֵן מִלֶּג הַשָּׂמֶן וַיִּצַק עַל כַּף הַכֹּהֵן הַשְּׂמֵמָה לִית. וְטָבַל הַכֹּהֵן אֶת אֶצְבָּעוֹ הַיְמָנִית מִן הַשָּׂמֶן אֲשֶׁר עַל כַּפוֹ הַשְּׂמֵמָה לִית וְהִזָּה מִן הַשָּׂמֶן בְּאֶצְבָּעוֹ שֶׁבַע פְּעָמִים לִפְנֵי ה'. וּמִיָּתֵר הַשָּׂמֶן אֲשֶׁר עַל כַּפוֹ יִתֵּן הַכֹּהֵן עַל תְּנוּדָה אֲזוּן הַמִּטְהָר הַיְמָנִית וְעַל בֶּהֱן דָּו הַיְמָנִית וְעַל בֶּהֱן רָגְלוֹ הַיְמָנִית עַל דָּם הָאֵשׁ. וְהִנּוּתֵר בַּשָּׂמֶן אֲשֶׁר עַל כַּף הַכֹּהֵן יִתֵּן עַל רֹאשׁ הַמִּטְהָר וְכֹפֶר עָלָיו הַכֹּהֵן לִפְנֵי ה'.